

50e APLEC

Temps difícils

Cinquanta anys són un bon grapat d'anys. Una generació. Eren altres temps. Els vents no eren pas favorables. La tramuntana bufava forta i a la cara. Molt desagradable. Però l'afició era molt gran. Recordo com, encara més enllà del temps, uns anys abans, amb l'amic Josep Gasch, d'entrançable memòria, vàrem ballar totes les sardanes de la Festa Major i passaven del centenar. Els diners eren escassos. Els calaixos eixuts. L'Ajuntament era un aparador sense gènere. Però les ganes i la imaginació mouen muntanyes. Els més joves recordareu com la cançó d'en John Lenon, *Imagine*, va captivar milions de fans. La sardana ens havia captivat a nosaltres.

Un grup d'amics, afeccionats de pedra picada, vàrem fer un petit miracle. Hi ha qui diu que "quasi tot depèn de quasi res" i, en el nostre cas, fou veritat. Perquè la sardana és quelcom més que una música. És un sentiment. Un bon amic, immigrant andalús però ben nostrat, va emigrar a Alemanya a cercar feina. Com tants d'altres en aquella època. Feia tres mesos que només veia núvols i pluja. De sobte, inesperadament, va sentir repicar un tamborí i, seguidament, el corresponent flabiol i no es va poder contenir... va plorar.

Temps foscos els que recordem en celebrar el cinquantenari i que, servint-me de l'analogia i utilitzant el plural, em recorden els versos del poeta:

Trobadors de la boscúria,
jo com vós só enyoradís,
ta dolcíssima cantúria
me transporta al paradís.

Ernest Bou i Janoher

Alcalde de la Bisbal d'Empordà, 1960-1970